

Я не дивлюся на село
Через якесь рожеве скло,
Як оптиміст. І знаю я
Його незавидне життя,
Його недолю і неволю,
І те пониження рабське,
З яким мужик додолу гне
Свій карк на своїм власнім полю
В чуже ярмо.

Та знаю я,
Що, мимо всього, він один
Єсть первородний, правий син
Природи, волі і життя.

Тому чи в долі, чи в недолі
Не доведесь йому ніколи
Зневірितись в себе самого,
В свої гадки, в свою роботу.
Він серед праці, серед поту
Спокійно перейде дорогу
Від лона матері до гробу
І передасть в землі утробу
Знеможене, безсильне тіло
З тим переконанням, що діло
Своє зробив.

Він — часть землі,
Часть тої чорної ріллі,
Котра від тисяч-тисяч літ
Кормить його руками світ.
Вона свята і без облуди,
Вона про нього не забуде!

.....
Літа минуть. Грізні пожежі
Обернуть в попіл горді вежі,
А вітер попіл раз на все
В широкім полі рознесе,
Як слід содомського гріха.

Минеться лихо, і зі сна
Проснуться люди.
«Прикрі сни! —
Промовлять, встаючи, вони. —
Бодай не снились!»

І підуть
З душних темниць на ясну путь,
І у дорогу заберуть

Не зброю остру, не машини,
А серце чисте, як в дитини,
Любові повне.
Понесесь
По немежованому полі
З їх уст безмежна пісня волі,
Життя тріумф.
І відгукнешь
На тую пісню світ увесь
Дружним привітом.

.....
І тоді
На людські ниви золоті,
І на сади рясні, веселі,
І на їх сүмерні оселі
Зійде небесний херувим
З завітом вічного добра...
А всьо останнє — суєта,
Туман і дим!.....

Жуків, 1901

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Село»](#);